hst; där framför nedre delen av två stavar, som tillsammans torde ha bildat ett **r**; sålunda **rita**×**at**? Framför detta **r** fyra små spår av hst; där framför plats för en runa, och framför denna finns ännu nedre delen av ett ×: ×**stain**? De bevarade resterna låta väl förena sig med ett antagande, att inskriften på h. sidan har varit ×**lit**×**stain**×**rita**×**at**. Hst i 25 **t** går ej upp till slinglinjen. Intet sk efter 29 **n** och 32 **n**.

Rhezelius: 7 **l**, 16—18 **lit**, 19—20 **at**, sk efter 24 **s**, 29 **n**, 32 **n**. Bureus har förbättrat 21—26 **frusta** till **frustain**. — Hadorph o. Helgonius: 7 **n**, 16—18 **lit**, 19—20 **at**.

Om namnet *Kari* se Sö 217, om *Frosti* Sö 219. *Munulfʀ* är f. ö. icke känt. Med förleden *Mun-* även *Mungæirʀ* L 100 Hässle, Dalby sn, L 113 Brunna, Vänge sn och en nyfunnen runsten i Visby (J. W. Hamner och H. Widéen, *Die Grabsteine der Ruinenkirchen in Wisby*, 1940, s. 54).

260. Fresta kyrka.

Pl. 161, 162.

Litteratur: E. Floderus i Fornvännen 1935, s. 111; Handlingar i ATA (1934).
Äldre avbildningar: G. A. Hellman foto 1934 (ATA; Fornvännen 1935, s. 111); S. B. F. Jansson foto 1936 (ATA).

Vid grävningsarbeten i samband med införande av elektrisk värmeledning i kyrkan år 1934 anträffades en förut okänd runsten, liggande i västra gavelväggens sydligaste del, omkr. 0,25 m. under markytan. Fotändan av stenen låg under hörnstenen, och stenen vilade på i grundens botten nedlagda stenar. Ristningen var vänd nedåt. Stenen framtogs genom Riksantikvariens försorg och restes omedelbart framför den plats, där den blivit funnen, omedelbart N om det sydvästra långhushörnet.

Röd granit, sprickig. Höjd 2,20 m. (över nuvarande markytan 1,65 m.), största bredd 1 m. Ytan är ojämn. Ristningen är skadad upptill på båda sidor, troligen då stenen nedlades i kyrkomuren. F. ö. är ristningen djupt och kraftigt huggen.

Inskrift:

×**kismuntr**×**auk**×**uikinkr**×**litu** . . . **ta** . . . **ir** **sikuast**×**faþur**×**sin**×
5 10 15 20 25 30 35 40

Gismundr ok Vikingʀ letu . . . [s]tæ[in æft]iʀ Sigvast, faður sinn.

»Gismund och Viking läto [resa stenen efter] Sigvast, sin fader.

Till läsningen: 1 **k** är icke stunget. Övre delen av 22 **u** är bortslagen, liksom en runföljd av omkr. 45 cm. V. bst i 23 **t** är borta. Efter 26 **ʀ** finns intet sk, men stenen är här skadad.

Floderus framhåller, att »stenens ornamentik visar en elegant linjeföring och står ganska nära Bromsta-stenens i Odensala» (L 556).

Om namnet *Gismundr* se U 159, om *Vikingʀ* Sö 182, om *Sigfastr* (*Sigvastr*) E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 100.

261. Fresta kyrka.

Litteratur: B 84, L 403. M. Aschaneus, F b 5 s. 62, F b 18 s. 15; J. Bureus, F a 6 s. 70 (Bureus), 96 (Aschaneus), 163 (Rhezelius), F a 5 n:r 104, F a 1 s. 26; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 189; N. R. Brocman, Sagan om Ingwar Widtfarne (1762), s. 107; UFT h. 4 (1875), s. 22; E. Brate och S. Bugge, Runverser (i: ATS 10), s. 89 f.; O. von Friesen, Upplands runstenar (1913), s. 12, 51; S. Lindqvist, Jarlabankesläktens minnesmärken (i: Nordiska arkeologmötet i Stockholm 1922), s. 130 f.
Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 84).